

Lov nr. 162 af 18. april 1950 om ligbrænding.

§ 1. Ligbrænding er på nedennævnte betingelser tilladt i dertil indrettede, af justitsministeren godkendte anstalter (krematorier).

§ 2. Ligbrænding kan finde sted i følgende tilfælde:

1. Når den afdøde har truffet bestemmelse om, at hans lig skal brændes.

Sådan bestemmelse kan træffes enten ved skriftlig eller mundtlig udtalelse af enhver, der er fyldt 15 år og er ved sin fornufts fulde brug. En mundtlig udtalelse om ligbrænding må være afgivet i overværelse af to vidner, medmindre den er afgivet på dødslejet. Drejer det sig om en person under 18 år, må der tillige foreligge samtykke fra indehaveren af forældremyndigheden.

Indsigelse mod rigtigheden af en udtalelse om ligbrænding kan kun gyldigt rejses af den afdødes med ham til hans død samlevende ægtefælle, hans børn over 18 år, forældre eller søskende over 18 år i den nævnte orden. Såfremt sådan indsigelse rejses, afgør politimesteren på den afdødes hjemsted (i København politidirektøren) efter et skøn over samtlige foreliggende omstændigheder, om indsigelsen bør tages til følge. Er en mundtlig udtalelse om ligbrænding afgivet i overværelse af vidner, bør afhøring af disse om fornødent finde sted, inden afgørelsen træffes.

Indsigelse imod rigtigheden af en for notarius publicus oprettet erklæring om ligbrænding kan ikke med gyldighed rejses.

2. Når den afdøde ved sin død var medlem af en af justitsministeren godkendt ligbrændingsforening i henhold til egen indmeldelse eller for børn under 18 år i henhold til indmeldelse af indehaveren af forældremyndigheden.

Er indmeldelsen foretaget af indehaveren af forældremyndigheden, kan ligbrænding dog ikke finde sted, når den afdøde efter sit 15. år har tilkendegivet, at hans lig ikke skal brændes.

3. Når bestemmelse om ligbrænding træffes enten af den afdøde med ham til hans død samlevende ægtefælle eller, hvis han var ugift og under 21 år, eller han ikke var ved sin fornufts fulde brug, af den eller dem, der ved hans død eller hans fyldte 18. år havde forældremyndigheden over ham. Sådan bestemmelse kan dog ikke træffes, hvis den afdøde efter sit 15. år har tilkendegivet, at hans lig ikke skal brændes, eller det vides, at ligbrænding var i strid med afdødes religiøse overbevisning. Den, der træffer bestemmelse om ligbrænding, skal afgive erklæring på tro og love om, at der intet er ham bekendt om, at de nævnte forhold foreligger.

4. Når den afdøde ikke var fast bosat her i landet, og bestemmelse om ligbrænding er truffet på en efter hans hjemlands lovgivning gyldig måde, selvom betingelserne i punkterne 1-3 ikke er opfyldt.

5. Når politimesteren (i København politidirektøren) træffer bestemmelse om, at lig af dødfundne ukendte personer skal brændes, medmindre kommunalbestyrelsen i den kommune, hvor den pågældende er fundet, ønsker at foranstalte hans begravelse.

6. Når en kirkegårdsbestyrelse træffer bestemmelse om brænding af lig eller ligrester, der opgraves efter fredningstidens udløb, jfr. herved § 24 i lovbekendtgørelse nr. 455 af 23. september 1947 om vedligeholdelse af kirker og kirkegårde, og der ikke af de efterlevende er erhvervet noget andet gravsted, hvortil overførsel skal finde sted, eller fra den afdøde eller dennes ægtefælle eller børn foreligger et overfor kirkegårdsbestyrelsen tilkendegivet ønske om, at hans ligrester til sin tid skal begraves i fællesgrav.

Stk. 2. I de i stk. 1, nr. 1 og 2, omhandlede tilfælde skal den, der drager omsorg for afdødes bisættelse, også drage omsorg for, at ligbrænding finder sted.

§ 3. Ligbrænding må ikke iværksættes, forinden politiet på det sted, hvor dødsfal-